

Jeffery Deaver

De Oktoberlijst

*Het leven kan slechts van voren naar achteren worden begrepen;
maar het moet naar voren worden geleefd.*

– Søren Kierkegaard

36

Zondag 19:30 uur

Glurend door een kier in de gordijnen stond ze bij het raam van het appartement in Manhattan. Haar handen trilden.

‘Zie je iemand?’ vroeg de man aan de andere kant van de kamer zenuwachtig.

‘Ik weet ’t niet zeker. Misschien.’ In een schuin voorovergebogen, gespannen houding trok Gabriela de zware gordijnen dichter naar elkaar toe, alsof buiten iemand de vensters met een verrekijker afzocht. Of met een sluipschuttersgeweer. ‘Natuurlijk heb ik ook eerder vandaag niemand gezien. Pas toen het al te laat was... Ik wou dat ik nu een pistool had,’ fluisterde ze opeens fel. ‘Dan zou ik het gebruiken. Ik zweer het, als daarbuiten iemand stond, zou ik het gebruiken.’

‘Maar wie zou het dan kunnen zijn?’ vroeg Sam Easton.

Ze stapte snel van het raam weg en draaide zich naar hem toe. ‘Wie? Het kan iedereen wel zijn. Iedereen lijkt die verdomde Oktoberlijst te willen hebben!’

‘Hoe kunnen ze nu weten dat jij hier bent?’

Gabriela slaakte een bittere lach. ‘Ik lijk geen geheimen meer te hebben.’ Ze aarzelde en keek vervolgens onwillig weer naar buiten. ‘Ik weet het gewoon niet. Ik dacht dat ik iemand zag. Maar het volgende moment was hij verdwenen. Ik... Het nachtslot!’ fluisterde ze opeens opgewonden.

Sam staaarde haar scheef aan.

‘Heb ik dat er wel op gedaan?’ vroeg Gabriela, de ogen wijd open van paniek. Vlug liep ze de woonkamer uit, de hoek om en de gang in. ‘Oké,’ zei ze toen ze terugkeerde. ‘Niks aan de hand. Alles is afgesloten.’

Nu nam Sam haar plekje bij het raam in, en hij keek naar buiten. ‘Ik zie schaduwen, en wat beweging. Maar ik weet het niet zeker. Het kan iemand zijn, maar het kan ook een boomtak zijn die op de wind

meebeweegt. Die klote straatlantaarn voor het gebouw brandt niet.' Hij keek even naar haar. 'Deed dat ding het eerder wel?'

'Weet ik veel,' antwoordde ze. 'Misschien wel. Hoe kan iemand een straatlantaarn uitdoen?'

Sam gaf geen antwoord. Ook hij stapte weg van de kier tussen de gordijnen. Hij liep door de kamer en nam plaats op een poef naast haar. Eerder was het haar wel opgevallen dat hij goed in vorm was, maar ze had niet gezien hoe slank zijn taille was en hoe breed zijn schouders waren. Zijn spieren stelden zijn colbert en witte overhemd danig op de proef.

'Jezus, wat heb ik hier een rothekel aan!' foeterde Gabriela. 'Wat moet Sarah wel niet doormaken? Wat gaat er door haar hoofd? Wat...?' Haar stem stokte. Langzaam ademde ze in en uit. 'Hoe lang nog voor we het weten, denk je?' Daniel en Andrew waren ongeveer een halfuur geleden weggegaan voor hun afspraak met Joseph.

Ze veegde een spikkeltje bloed van haar onderlip.

'Lastig te zeggen,' zei Sam. 'Joseph heeft zijn eigen agenda, weet je. De... iemand in zijn positie heeft zo'n beetje alle macht.'

Gabriela wist dat hij 'de ontvoerder' had willen zeggen, maar dit had nagelaten om haar niet nog meer overstuur te maken.

Langzaam ademde ze uit en ze duwde met een hand tegen haar ribbenkast. Kromp een beetje ineen. 'Ik haat dat wachten.'

'Het gaat ze wel lukken,' zei Sam onbeholpen.

'Echt?' vroeg ze fluisterend. 'Joseph is gestoord. Onberekenbaar. Ik heb geen idee wat hij gaat doen.'

Een bedompte stilte vulde de flauw verlichte kamer, een stilte die werd voortgebracht door twee vreemden die wachtten om over het lot van een kind te horen.

'Wanneer is het precies gebeurd?' vroeg Sam. Zijn pak was open geknoopt, zijn nette overhemd zonder stropdas was als een gipsplaat zo gladgestreken.

'Wanneer Joseph haar heeft ontvoerd?' vroeg Gabriela; zij was niet bang om het woord te gebruiken. 'Zaterdagochtend. Gisteren.'

Een eeuwigheid geleden. Die woorden waren in haar opgekomen, maar ze gebruikte ze niet in het bijzijn van deze man, die ze pas enkele uren kende.

'En hoe oud is Sarah?'

'Zes,' antwoordde ze. 'Ze is nog maar zes.'

‘O, jesus.’ De walging viel van zijn lange, dof-droge gezicht af te lezen, een gezicht dat ouder was dan dat van de meeste mannen halverwege de dertig. Een kaak beefde.

Ze knikte, een blijk van dank voor het medeleven. ‘Ik haat zondagen,’ zei ze na een korte stilte.

‘Ik snap wat je bedoelt.’ Hij sloeg haar nogmaals gade: de nieuwe zwarte spijkerbroek die ze op de vlucht had gekocht toen zij en Daniel in de straten van New York achterna werden gezeten. Hij paste haar helemaal niet. Een breed, donkerblauw sweatshirt dat haar niet stond. Haar warrige kastanjebruine haar was hem eerder opgevallen, en een mager gezicht waarvan de make-up al lang geleden was verwijderd. Ook speurden zijn ogen haar slanke heupen af, haar volle borsten, maar hij had duidelijk geen romantische of wellustige belangstelling. Ongeacht zijn burgerlijke staat of voorkeuren, overdacht ze, ik kan me niet voorstellen dat hij me aantrekkelijk vindt zoals ik er nu uitzie.

Ze kwam overeind en liep naar de hoek van het appartement. Daar stond een zwarte rugzak waar het prijskaartje nog aan hing. Ze ritste hem open en haalde er een kleinere sporttas uit en daar weer uit een bol wol, wat naalden en het breiwerkje waar ze aan bezig was geweest. De wol was donkergroen en blauw...

Als de echo van een regel uit een liedje.

Een van haar lievelingsliedjes.

Met rode ogen en een gespannen manier van doen nam Gabriela weer plaats in de versleten pluchen paarse stoel midden in de woonkamer. Hoewel ze de wol stevig vasthield, begon ze nog niet met de ritmische, troostende en zo vertrouwde beweging met de rode breinaalden. Met een tissue veegde ze haar mond af. Ze keek naar de prop, die eerst wit als fijn linnen en nu rood bevlekt was. Op haar nagels zat lak van dezelfde tint.

Vervolgens breide Gabriela, *tik, tik*, vijf pennen. Ze hoestte een paar maal en duwde met een hand onder haar rechterborst in haar zij, waarbij ze even haar ogen dichtkneep. Ze proefde bloed. Een koperachtige, zoute, bittere smaak.

Sam trok bezorgd zijn wenkbrauw op. ‘Zou je niet naar de eerste hulp moeten gaan als het zo bloedt? Het lijkt erger te worden.’

Gabriela lachte even. ‘Dat zou waarschijnlijk niet zo’n goed idee zijn. Heeft Daniel je niet verteld wat er vanmiddag is gebeurd?’

‘O ja. Natuurlijk. Ik dacht even niet na.’

‘Tot ik Sarah terug heb, zal ik ermee leven. Daarna zal ik het wel laten verzorgen. Hoogstwaarschijnlijk in de ziekenboeg van de gevangenis.’ Hierbij grijnsde ze cynisch.

Aandachtig liet ze haar blik nog eens door het appartement glijden. Toen zij en Daniel twee uur geleden waren aangekomen, was ze te afwezig geweest om al te veel te zien. Behalve dat het hier vol stond met kale meubels en het een gevoel van iets tijdelijks ademde, was het appartement somber, zeker nu in het benauwende schemerdonker. Ze meende dat deze sfeer vooral te wijten was aan de hoge plafonds, de kleine ruimtes en het grijze behang, dat met piepkleine, bleke bloemen bespikkeld was. Haar blik gleed naar de smeedijzeren salontafel in het midden van de kamer. De puntige randen leken op een wapen uit een sciencefictionfilm.

Pijn...

Dat tafeltje werkte haar flink op de zenuwen. Maar net als zo vaak in de afgelopen twee dagen dacht ze andermaal: je doel. Het enige waar je aan moet denken is je doel: Sarah. Sarah redden is jouw enige doel. Onthoud dat, onthoud dat, onthoud dat.

‘Werk je veel met Daniel?’ vroeg Gabriela.

‘We hebben nu bijna zeven jaar een relatie met hem en het Norwalk Fund,’ antwoordde Sam.

‘Hoeveel mensen hebben hem verteld dat hij op die acteur lijkt?’ Ze dacht terug aan vrijdagavond; was dat echt nog maar twee dagen geleden? Ze maakte toen voor het eerst kennis met Daniel Reardon. Van later die avond herinnerde ze zich de druppeltjes vocht in zijn wenkbrauwen, en daaronder zijn blauwe ogen, die tegelijk ontspannen en doordringende blik van hem.

‘Veel,’ antwoordde Sam, en hij wreef opnieuw over zijn kale, glanzende hoofd. ‘Ik hoor dat niet vaak: ben jij deze of die acteur?’ Hij lachte. Wie weet had hij dan toch gevoel voor humor.

‘En het hoofd van je bedrijf, Andrew... Wat was zijn achternaam ook alweer?’

‘Faraday.’

‘Een boeiende man,’ zei ze. ‘Ik had nog nooit gehoord van zijn specialisme.’

‘Er zijn ook niet veel bedrijven die doen wat wij doen. Hij heeft echt naam gemaakt. Reist de hele wereld over. Vliegt honderdvijftigduizend kilometer per jaar. Minstens.’

Ze breide weer een pen van blauw en groen. *Tik, tik.*

‘En jóúw baan, Sam?’

‘Ik werk achter de schermen. Ben chef Operaties voor het bedrijf.’

‘Net als ik,’ zei ze. ‘Ik leid het kantoor van mijn bedrijf en...’ Haar stem stierf weg en ze slaakte een wrange lach. ‘Ik *leidde* het kantoor. Voordat dit allemaal gebeurde.’ Ze zuchtte, depte haar mond nog eens, bekeek de tissue en ging door met haar breiwerk alsof ze het domweg beu was om slecht nieuws te krijgen. ‘Staat “babysitter” ook in je taakomschrijving als chef Operaties?’

Hij opende zijn mond, er zat een protest aan te komen, maar vervolgens grijsde hij. ‘Lag het er zo dik bovenop?’

‘Het lijkt me niet echt logisch dat jij hierbij betrokken bent, behalve dan om één reden: om ervoor te zorgen dat ik ze niet in de haren vlieg.’

‘Daniel en Andrew onderhandelen met een kidnapper over de vrijlating van je dochter. Wat zou jij doen als je met ze mee was gegaan?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Josephs ogen uit zijn kop krabben.’

‘Dat dacht Daniel dus al. Daarom is het beter dat je hier blijft.’

‘En als ik nu weg wilde glippen naar die afspraak, hoe ging je me dan tegenhouden?’

‘Ik zou waarschijnlijk smeken.’

Ze lachte.

‘Wat weet je over Joseph?’ vroeg Sam.

Als water in uitgedroogde modder verdween haar glimlach. ‘Hij is een monster, een sadist.’ Ze wierp een blik op de tas van de apotheek, waarin ze een bloedvlek zag, verbleekt door het witte plastic.

Ook Sam zag het. ‘Daniel heeft me daarover verteld. Ongelofelijk. Wie doet nu zoiets?’

Even sloot ze haar ogen, en tussen haar wenkbrauwen verscheen een frons. ‘Joseph is groot en intimiderend. Een bullebak, een misdadiger. Maar weet je wat nog erger is? Hij heeft iets raars. Net als zijn haar. Hij heeft van dat dikke, blond krullende haar en hij smeert er vet in of zo. Gewoon eng. Hij grijnst veel. En hij heeft, ik weet niet, zo’n vreemde toon als hij praat. Je hebt hem op de luidspreker gehoord. Schimpend. Frivool.’

‘Weet je op wie zijn stem leek? Op die van dat personage in een van de Batman-films. Heath Ledger speelde hem. Weet je nog wel?’

‘Ja, je hebt gelijk. Precies. De Joker.’

Opeens sloten Gabriela's vuisten zich om het breiwerkje, alsof ze het aan stukken ging scheuren. Het moment verstreek, en met gebogen hoofd en hangende schouders leek ze de moed te verliezen. 'God, wat een nachtmerrie, dit weekend.' Een zielige glimlach deed haar lippen buigen. 'Twee dagen geleden was ik nog een moeder met werk waar ik dol op was. Ik had Daniel net leren kennen en het klikte echt meteen tussen ons, weet je. En nu? Mijn dochter is ontvoerd. Daniel en jouw baas zijn misschien onderweg om neergeschoten te worden. De politie zit achter me aan en ik heb vandaag een paar... een paar vreselijke dingen gedaan. O jesus...'

Ze knikte naar het raam. 'En Joseph is blijkbaar niet de enige om me zorgen over te maken. De godvergeten Oktoberlijst? Waarom moest die nu uitgerekend in mijn schoot belanden?'

'Het zal allemaal wel goed komen,' zei hij, hoewel ze allebei wisten dat deze geruststellende woorden slechts als opvulling van de stilte dienden.

'Waarom zou Daniel dit allemaal voor me doen?' vroeg ze even later. 'Iemand anders zou al lang weggeweest zijn.'

'Waarom? Hij heeft een belang in wat er gebeurt.'

'Wat dan?'

'Jou.'

'Mij?'

Sam glimlachte. 'Hij vindt je leuk. Dat heeft-ie mij verteld... en dat ik dat niet tegen jou mocht vertellen.'

Ze stelde zich het kortgeknipte zwarte haar van Daniel voor, zijn vierkante kaken, zijn dansende blauwe ogen.

Die acteur...

Ze kreeg dat golvende gevoel, onder in haar buik. Een herinnering van zijn lippen op die van haar, zijn lichaam dicht tegen dat van haar. Zijn geuren, zijn smaken. Het vocht op zijn wenkbrauwen en op die van haar. 'Ik vind hem ook leuk.'

'Moet je horen,' zei Sam terwijl hij zich vooroverboog op de leren poef. 'Geen verrassing: Daniel ziet er goed uit, hij is rijk en hij is een aardige vent. Dat zien veel vrouwen en ze denken: jackpot. Maar het kan ze niets schelen wie hij is, vanbinnen. Ze hebben geen klik. Daniel zei dat jij en hij het al goed met elkaar konden vinden voordat je wist dat hij die boot had en die mooie auto's en al dat geld.'

'Ja, onze kennismaking was níét de meest romantische ervaring in

de geschiedenis der relaties.’ Ze wierp Sam een behoedzame blik toe. ‘Oké, hij vindt me leuk. Maar dit doet hij ook vanwege wat er in New Hampshire gebeurde. Ja toch?’

‘Heeft-ie dat gezegd?’ Sam leek verrast.

‘Ja. Dat klonk vrij erg.’

Een knik. ‘O ja. Het veranderde zijn hele kijk op het leven. En toegegeven, dat is vermoedelijk een van de redenen waarom hij jou helpt. Alsof hij iets terug wilde doen voor wat er gebeurd is. Dat was moeilijk. Snap je, met zijn kinderen die erbij betrokken waren en zo.’

‘Ja.’

‘Daniel vertelt niet iedereen over New Hampshire. Eigenlijk nauwelijks iemand.’

Ze staaarde naar haar breiwerk, de wirwar van kleuren. ‘God, het is heel riskant wat hij en Andrew aan het doen zijn. Ze hebben het gebagatelliseerd, maar...’ Ze trok haar mobieltje uit de zak van haar sweatshirt, keek even naar het scherm en liet het weer in haar zak glijden.

‘En?’

‘Niets.’ Een zucht. Ze stond op, liep naar de bar en schonk wat rode wijn in. Trok vragend een wenkbrauw op. Sam knikte. Ze schonk ook voor hem in, liep terug naar de bank en reikte hem het glas aan. Ze namen een slokje. Natuurlijk geen geklink van glazen of een toast. Niet nu.

Gabriela nam plaats en wilde net weer een slokje nemen, maar haalde opeens het glas weg van haar mond. Ze ademde hoorbaar uit.

‘Is er iets?’ vroeg Sam.

Met een brede frons staaarde ze naar een krant op de *Alien*-salontafel. Ze schoof naar voren.

‘Lieve hemel,’ zei ze.

‘Wat?’

Met ogen zo groot als schotels keek ze op. ‘Ik weet wat het is.’

Vragend keek hij haar aan.

‘De Oktoberlijst, Sam.’ Ze schoof de *New York Times* naar hem toe. Hij liep naar het tafeltje en pakte de krant op. ‘Ik weet wat het betekent!’ ging ze verder. ‘De aanwijzingen waren er de hele tijd al. Ik combineerde ze alleen niet.’ Ze begon zacht te praten. ‘Het is erg, Sam. Wat er gaat gebeuren is echt erg.’

Maar voordat ze nog iets kon zeggen klonk er voor in de hal een ge-

luid, een klik, gevolgd door de karakteristiek muzikale tonen van het scharnier van de voordeur; *o-ob*. Hoog-laag. Bedompte lucht kwam in beweging.

Gabriela schoot overeind. Met zijn glas wijn in de ene hand en de krant in de andere draaide Sam Easton zich om naar de gang.

‘Is alles goed met mijn dochter?’ riep ze. ‘Zeg het me, alsjeblieft! Is alles goed met mijn dochter?’

Snel betrad een man de kamer. Maar het was niet Daniel Reardon of Andrew Faraday, die terugkeerden van hun missie om haar dochter te redden.

Joseph droeg een zwart jasje, handschoenen en een geel getinte vliegeniersbril. Zijn glanzende goudblonde krulhaar hing tot halverwege zijn oren.

In zijn gehandschoende hand hield hij een pistool waarvan de loop in een plumpe geluiddemper van geborsteld metaal eindigde.

‘Nee!’ bracht Gabriela hijgend uit, en ze keek naar Sam.

Na vlug de kamer te hebben afgespeurd, draaide Joseph zich naar hen toe en bracht hij het wapen op een bijna speelse manier omhoog.

35

Zondag 18:50 uur
Veertig minuten eerder

Het pakhuis stond er nog net zo bij als toen hij het op vrijdag, na het treffen van de voorbereidingen, had achtergelaten.

Klamme, bakstenen muren waar de lichtgroene verf van afbladderde, onbarmhartig tl-licht en de penetrante melange van schoonmaakmiddelen, olie, pesticiden en roest. Een van de tl-buizen begon te flikkeren. Joseph stond op van zijn tafel, reikte naar een mop, waarvan de klittenkop als haren in de wind naar rechts hing, in de hoek en sloeg met het uiteinde van de stok de opstandige tl-buis aan gruzelementen. Er was niets stevig voorhanden om op te kunnen staan en de buis op een normale manier te kunnen verwijderen. Glas en stof dwarrelden omlaag. Het gruisige getinkel gaf hem een goed gevoel.

Het gebouw was te vergelijken met dat waar hij de vorige avond wat chirurgie had bedreven: het pakhuis aan de westkant van Times Square. Hier, in SoHo, was wel vraag naar oude fabrieksruimten die tot woningen konden worden omgetoverd. Tegen astronomische prijzen, uiteraard. Dit gebouw zou dat lot echter nooit beschoren zijn, want het bezat geen ramen. Niet interessant dus in de ogen van advocaten en makelaars die voor chic gingen. Maar het was goed genoeg voor Josephs doeleinden. Hij kon net aan een paar donkerbruine spatjes op de vloer onderscheiden. Een aantal maanden geleden waren die nog felrood geweest. De man had hem toen eindelijk verteld wat hij wilde weten.

Solide bakstenen muren. Daar drong geen kreet of gil doorheen.

Alvorens weer te gaan zitten liep hij naar de verwarming en draaide hij de knop wat verder open. Een schimmelige lucht ontsnapte uit de ontluchtingsgaten. Lauwwarm. Toch hield hij zijn voorwerpshandschoenen – vleeskleurig, dunne stof – aan, maar niet tegen de kou. Een beroepstic. Hij herinnerde zich heel wat keren dat hij zelfs midden in de zomer zulke handschoenen had gedragen.

Hij ging weer zitten in de stoel met zijn leren jack over de rugleuning, zette zijn honkbalpetje af, wreef door zijn dikke goudblonde krulletjes, reikte in de plastic tas die hij had meegenomen en trok het karakteristieke donkergroene kistje met Dom Pérignon-champagne tevoorschijn. Daarna diepte hij twee mobiele telefoons op uit zijn zak, zijn eigen iPhone en het exemplaar dat hij, net als de verpakte champagne, in het appartement had buitgemaakt. Hij legde zijn eigen telefoon op de tafel voor zich, scrolde door de andere – onhandig, vanwege die handschoenen – en noteerde de telefoonnummers en sms-jes.

Daarna legde hij de Samsung neer, strekte zijn benen en keek hoe laat het was. Hij hoefde niet lang te wachten. Mooi. Hij was gespannen. Dat was je altijd op zulke momenten. En dat moest ook. Hij had zat jongens gekend die ontspannen onderuit waren gezakt op momenten waarop ze dat juist beter niet hadden kunnen doen. Die waren inmiddels de pijp uit of waren er in elk geval niet mooier op geworden. Bepaald niet.

Maar adrenaline alleen was niet voldoende.

Hij wierp een blik op een achterdeur van het pakhuis. De deur was vergrendeld met een stevig nachtslot en voerde naar een kleine voorraadkamer. Een warme gele gloed scheen door de onderste kier naar buiten. Je kon het geluid van de *Dora* kinder-dvd opvangen.

'Hé, Boots! Laten we daar eens kijken!'

Joseph keek nog eens naar het kistje met de champagne. Aan de zijkant zat een bloedvlek. Zes stipjes op een rij, als een stukje van een s.o.s-morsecode. Hij wist dat Dom Pérignon een duur merk was, hoewel hij de champagne zelf nog nooit had gedronken. De gedachte herinnerde hem eraan dat hij dorst had. Hij stond op en liep stijfjes van de kou naar een kast in de hoek van het pakhuis, waarin hij een flesje van zijn eigen Special Brew bewaarde. Hij draaide de dop los en sloeg gulzig bijna de helft van de inhoud achterover. Hij voelde de kick, voelde de troost.

Rustig aan, maande hij zichzelf.

Maar klokte vervolgens de rest ook weg.

Hij haalde een mouw langs zijn lippen en zette het flesje op tafel. Nu hij het glas met zijn eigen DNA had besmeurd zou hij het flesje uiteraard meenemen.

Terwijl hij zijn zware lijf weer op zijn stoel liet zakken, voelde hij plots een harde steek in zijn heup en hij schoot weer overeind. Hij

reikte in de zak van zijn jack, trok de 9mm Glock tevoorschijn, liet het magazijn op het tafelblad vallen en herlaadde het wapen om de twee kogels die hij kort daarvoor nog had afgevuurd te kunnen vervangen. Hij dacht terug aan de ogen van het slachtoffer, dat hem verbijsterd had aangestaard, te verlamd om zelfs maar angst te kunnen voelen. Altijd weer merkwaardig, die momenten vlak voordat het pistool afging. Mensen uitten zich op allerlei dwaze manieren – heroïsch, pathetisch, zelfs blasé. Hij kon er een boek over schrijven.

Joseph legde het pistool op de tafel, viste de Gemtech-demper tevoorschijn en controleerde of het ding schoon was, waarna hij hem op de loop schroefde. Daarna duwde hij het wapen achter zijn broekriem.

Hij wierp een blik op zijn horloge. Nog twee minuten voor het ultimatum afliep. Hij vroeg zich af of...

Een reeks stevige, weergalmende kloppen op de stoude deur.

Een blik door het kijkgaatje dat hij de vorige dag had gemaakt. Daniel Reardon en een gedistingeerd ogende zakenman. Een paar zachte tikjes tegen de pistoolgreep, gewoon om even precies te voelen waar het wapen zich tegen zijn lichaam schurkte. Daarna ontgrendelde hij de deur.